

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-5 У. 4229/20
23.02.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., са боравиштем у ..., ..., чији је пуномоћник адвокат Милош З. Петрушић, из Лесковца, Косте Стаменковића 14 (зграда "Канона" II спрат), поднетој ради поништаја решења туженог органа Министарства правде Републике Србије, Управе за извршење кривичних санкција, Београд, број 118-00-6/20-03 од 29.01.2020. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 23.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, утврђено је да тужиоцу, државном службенику у Министарству правде Републике Србије, Управе за извршење кривичних санкција, по занимању дипломирани специјални педагог, завршио Дефектолошки факултет, распоређеном на радном месту управник Окружног затвора у ..., које је разврстано у звање виши саветник, престаје радни однос по сили закона у овом министарству, закључно са даном 22.01.2020. године, због изречене условне осуде на казну затвора од најмање шест месеци за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова држаног службеника.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.02.2020. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога, наводећи да се у конкретном случају не ради о извршењу пресуде као институције кривично-процесног права у ширем смислу, већ условне осуде, као института материјално-кривичног права., те да би с тим у вези уместо прописа на који се тужени позвао,

требало поступити у складу са чланом 94. став 2. Кривичног Законика који на правилан начин третира условну осуду. Посебно наглашава да се у случају пресуде код тужиоца ради о примени института опортунитета, односно склапања споразума о признању кривице, који није исправа из члана 138. став 2. ЗКП, о чињеницама, које чине обележје признатог кривичног дела, зато што суд није утврђивао те чињенице. Са ових и осталих разлога ближе наведеним у тужби, предлаже да Суд, уважи тужбу и поништи оспорено решење, те да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара и трошкове судских такси.

Тужени орган је доставио суду списе ове управне ствари и опширан одговор на тужбу, у коме је, између осталог, навео да остаје код навода датих у образложењу оспореног решења. Имајући у виду пресуду Вишег суда у Нишу, Посебног одељења за сузбијање корупције 6К ПО 4 бр. 237/19 од 22.01.2020. године, којом је окр. АА за учињено кривично дело послуга у подстрекавању из члана 365. став 1. КЗ у вези са чланом 34. и 61. КЗ., изречена условна осуда тако што му се за учињено кривично дело утврђује казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређује да се та казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и изриче мера безбедности забране вршења дужности управника у заводским установама за извршење крвинох санкција, то тужени налази да оспорено решење којим је тужиоцу дана 22.01.2020. године, као даном правноснажности наведене пресуде престао радни однос, правилно и на закону засновано, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Наводе тужбе да одлучивање о споразуму о признавању кривичног дела није процесна активност, која се може упоређивати са процесним активностима саслушања у истрази или оптуженог на главном претресу, тужни је оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку у овој управној свари, налазећи да исти нису предмет ове управне ствари, ни самог управног поступка, јер је у конкретном случају оспорено решење донето на основу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Предлаже да се тужба тужиоца одбије у целости.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења произилази да је увидом у пресуду Вишег суда у Нишу, Посебног одељења за сузбијање корупције 6К ПО 4 бр. 237/19 од 22.01.2020. године, тужени орган утврдио да се прихвата споразум о признању кривице 7СК КО бр. 94/19 од 20.12.2019. године, закључен између ВЈТ Ниш и окр. АА, који се односи на признање продуженог кривичног дела послуга у подстрекавању из члана 365. став 1. КЗ., у вези члана 34. и 61. КЗ., па је тужилац за радње ближе наведене у образложењу оспореног решења, оглашен кривим за извршење продуженог кривичног дела послуга у подстрекавању из члана 365. став 1. КЗ. у вези члана 34. и 61. КЗ. Наведеном пресудом му је изречена условна осуда тако што му се за учињено кривично дело утврђује казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређује да се та казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и изриче мера безбедности забране вршења дужности управника у заводским установама за извршење крвиних санкција. Како је пресуда Вишег суда у Нишу, Посебног

одељења за сузбијање корупције 6К ПО 4 бр. 237/19 од 22.01.2020. године постала правноснажна даном доношења, то је као датум престанка радног односа одређен наведени датум, због чега је тужени орган, оспорено решење донео применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима налазећи да је одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа да је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18), прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19), прописано је да се овим правилником утврђују кривична дела за која изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања, државног службеника чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. наведеног Правилника, између осталог, прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: послуга (члан 365. Кривичног законика).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, имајући у виду да је правоснажном пресудом Вишег суда у Нишу, Посебног одељења за сузбијање корупције 6К ПО 4 бр. 237/19 од 22.01.2020. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног продуженог кривичног дела послуга у подстрекавању из члана 365. став 1. КЗ у вези члана 34. и 61. КЗ., што га, сагласно цитираној одредби члана 2. став 1. тачка 1. Правилника, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Имајући у виду да је тужени орган правилно нашао да су се сагласно одредби члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, стекли услови за престанак радног односа тужиоца, то је, суд наводе тужбе да се у конкретном случају не ради о извршењу пресуде као институције кривично-процесног права у ширем смислу, већ условне осуде, као института материјално-кривичног права., те да би с тим у вези уместо прописа на који се тужени позвао, требало поступити у складу са чланом 94. став 2. Кривичног законика који на правилан начин третира условну осуду, оценио као неосноване и без утицаја на решење ове управне ствари.

По оцени суда, нису од утицаја на другачију одлуку суда ни наводи тужбе да се у случају пресуде код тужиоца ради о примени института опортунитета, односно

склапања споразума о признању кривице, који није исправа из члана 138. став 2. ЗКП, о чињеницама, које чине обележје признатог кривичног дела, зато што суд није утврђивао те чињенице. Ово с разлога, јер Закон о државним службеницима не прави разлику између државних службеника који су склопили споразум са тужилаштвом и оних који то нису учинили, будући да одредба члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, на коју се правилно у оспореном решењу позива тужени орган, прописује да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника даном правноснажности пресуде.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровим, одлучио као у ставу I диспозитиву пресуде.

Како је тужба одбијена, Суд је нашао да је неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, па је на основу члана 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 23.02.2023. године, II-5 У. 4229/20

Записничар,
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија,
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП